

РЕШЕНИЕ

№ 6794

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110166507 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК вр. чл. 439 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от К. И. Т., чрез адв. С., срещу „Е М“ ЕООД, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че К. И. Т. не дължи на „Е М“ ЕООД чрез принудително изпълнение следните суми: 2792,66 лв. – главница, 1390,92 лв. – неустойка за забава за периода 13.12.2012 г. – 22.02.2016 г., както и сумата в размер на 595,38 лв. – съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 03.05.2016 г. по ч.гр.д. № 10238/2016 г. по описа на СРС, 127 състав, за събирането на които е образувано изп.д. № ***** по описа на ЧСИ Н.М, поради погасяването на вземането по давност.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че срещу него се води изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ Н.М, което било образувано по молба на първоначалния вискател „Обединена българска банка“ АД въз основа на изпълнителен лист от 03.05.2016 г. по ч.гр.д. № 10238/2016 г. по описа на СРС, 127 състав, по силата на който К. И. Т. била осъдена да заплати на „ОББ“ АД следните суми: 2792,66 лв. – главница, 1390,92 лв. – неустойка за забава за периода 13.12.2012 г. – 22.02.2016 г., както и сумата в размер на 595,38 лв. – съдебни разноски. Твърди, че впоследствие, въз основана договор за прехвърляне на вземания, като носител на вземането и кредитор на ищеца се легитимирало ответното дружество „Е М“ ЕООД. Поддържа, че ищецът не дължи на ответника посочените по горе суми, тъй като вземането се явявало погасено по давност, поради което не могло да бъде предмет на принудително изпълнение. Твърди, че след налагане на заповед върху банкова сметка на 03.10.2018 г. не били извършвани други изпълнителни действия, годни да прекъснат започналата да тече погасителна давност, поради което на 03.10.2020 г. изпълнителното дело било прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, а на 03.10.2023 г. е изтекла петгодишната погасителна давност. При тези твърдения иска да се установи, че не дължи на ответника чрез принудително изпълнение посочените по горе суми, за които е издаден изпълнителен лист, поради погасяването на вземането по давност. Претендира направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез адв. Х., е подал отговор на исковата молба, с който признава предявения иск.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 237 ГПК във връзка с признанието на иска от ответника, намира следното:

Признанието на иска е процесуално действие на ответника, с което същият приема, че искът е основателен. Съгласно разпоредбата на чл. 237 ГПК, при признание на иска съдът преустановява извършването на по-нататъшни действия по събирането и преценката на доказателствата, установяващи въведените твърдения, като постановява съдебен акт, без да изследва основателността на иска и да прави собствени фактически и правни изводи по предмета на спора. Искът следва да бъде уважен така, както е предявен.

Съгласно разпоредбата на чл. 237, ал. 2 от ГПК, решението при признание на иска не се мотивира, а е достатъчно в мотивите съдът да укаже само, че се основава на признанието на иска.

В случая е налице признание на иска и не се установява да са налице отрицателните предпоставки по чл. 237, ал. 3 от ГПК, а именно признатото право не противоречи на закона или добрите нрави и не е признато право, с което страната не може да се разпорежда.

Предвид горното съдът намира, че с оглед процесуалното поведение на страните – признание на иска от страна на ответника и направено искане от ищеца по реда на чл. 237, ал. 1 ГПК, следва да се постанови решение при признание на иска.

По отношение на разноските:

При този изход от спора и съгласно практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в Определение № 60360 от 8.11.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4112/2021 г., IV г. о., ГК, следва да се приеме, че ответникът отговаря за направените от ищеца разноски. В този смисъл е и Определение № 1220 от 5.12.2023 г. на ВКС по к. ч. т. д. № 1809/2023 г., постановено по напълно идентичен случай, в което е прието, че когато сезирането на съда е условие за упражняване на субективни права на ищеца, признанието на иска не е достатъчно, за да се освободи ответника от отговорността за разноски, защото липсва първата предпоставка на чл. 78, ал. 2 ГПК. Възражението за изтекла погасителна давност може да се направи само тогава, когато титулярът на вземането, за което е изтекла давността, иска да получи изпълнение, поради което не може да се направи извън исковия процес.

Отделно от гореизложеното следва да се подчертае, че в Решение от 16.07.2020 г. по съединени дела С-224/19 и С-259/19 Съдът на ЕС е приел, че член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13, както и принципът на ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява възлагането върху потребителя на процесуалните разноски, тъй като подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол. Отнесено към настоящия случай следва да се приеме, че тъй като ищецът има качеството на потребител, а спорът между страните е във връзка със задължения по потребителски договор, освобождаването на ответника от отговорността за разноски при прилагането на разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК би създавало съществена пречка за упражняване от ищеца-потребител на предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол. Осъществявайки правото си потребителят не може да бъде заставен да установява извършването на извънпроцесуални действия на ответника, за да има право на разноски в производството пред съда.

Ето защо следва да се приеме, че ответникът е дал повод за завеждане на делото, поради което и следва да отговаря за направените от ищеца разноски. Ищецът е сторил разноски, както следва: 191,15 лв. – за държавна такса, както и 650 лв. - за адвокатско

възнаграждение, които следва да му бъдат присъдени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от К. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Л“, бл. *****, срещу „Е М“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „М д, ул. „Р П -К“ № 4-6, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че К. И. Т. не дължи на „Е М“ ЕООД чрез принудително изпълнение следните суми: 2792,66 лв. – главница, 1390,92 лв. – неустойка за забава за периода 13.12.2012 г. – 22.02.2016 г., както и сумата в размер на 595,38 лв. – съдебни разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от 03.05.2016 г. по ч.гр.д. № 10238/2016 г. по описа на СРС, 127 състав, за събирането на които е образувано изп.д. № ***** по описа на ЧСИ Н.М, поради погасяването на вземането по давност.

ОСЪЖДА „Е М“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „М д, ул. „Р П -К“ № 4-6, да заплати на К. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Л“, бл. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **841,15 лв.** – разноси за производството пред СРС.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____